

Arrest

nr. 206 898 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. -J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 mei 2017 België is binnengekomen, verklaarde zich op 30 mei 2017 vluchteling. Uit een Eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 4 februari 2015 in Triëst, in Italië en op 3 maart 2015 opnieuw in het Italiaanse Catania.

1.2. Op 13 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 februari 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. M., van de Tarakhel-stam der Pashtoenen, geboren op 15 augustus 1979, verklaart een soennitisch moslim te zijn en het Afghaans staatsburgerschap te bezitten. U werd geboren in het dorp Shalatek, district Mehtarlam, provincie Laghman, en woonde nooit elders in Afghanistan. U kreeg nooit enige formele scholing maar volgde Engelse les en Koranles in uw dorp. Beroepsmatig bezit u in uw dorp een winkel in voedingswaren en dameskledij. In uw afwezigheid wordt de winkel uitgebaat door uw vader, die vroeger veehandelaar was, en broer. Daarnaast bezit uw familie land dat wordt uitgegeven aan een landbouwer. U bent gehuwd en heeft vijf kinderen. Uw gezin verblijft, net als uw ouders, broer en zus, nog in het dorp.

Eind 2011 verliet u Afghanistan een eerste maal. U vreesde slachtoffer te worden van een wraakactie nadat uw oom iemand had neergestoken tijdens een ruzie. U reisde naar het Verenigd Koninkrijk, waar u asiel vroeg. Uw asielaanvraag werd geweigerd en u keerde in januari 2012 terug naar uw dorp in Afghanistan. De situatie die aan de basis van uw vertrek lag was ondertussen opgelost en de daaraan verbonden vrees bestond niet langer.

Eind 2014 kwam uw neef, Ze., de zoon van uw oom aan vaderskant, Za., op verlof naar het dorp. Hij was actief in het Afghaanse nationale leger. De Taliban kwam te weten dat Ze. in het dorp was, ging hem uit de familiale woning halen en schoot hem voor het huis dood. Zij verkondigden dat niemand zijn begrafenisgebeden mocht houden. Behoudens uw oom, drie neven en uzelf, woonde dan ook niemand de begrafenis bij. Toen u daarna op bezoek was bij uw schoonfamilie, kreeg u telefoon van uw vader. Hij zei dat u niet meer naar huis mocht komen. De Taliban zocht u en had uw drie neven al vermoord. U besliste het land opnieuw te verlaten.

U contacteerde een smokkelaar en reisde via Nimroz naar Iran, waar u een maand verbleef. U reisde dan verder naar Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije – waar uw vingerafdrukken werden genomen, Oostenrijk en Italië. In Italië werden op 4 februari 2015 in Triëst uw vingerafdrukken genomen. U reisde door naar Rome, waar u een tijdje in een kerk verbleef met andere daklozen. Zevenveertig dagen na uw aankomst in Italië, reisde u met de trein naar Frankrijk, waar u in de "Jungle" van Calais verbleef tot 20 mei 2017, de dag waarop u uiteindelijk naar België kwam. Op 30 mei 2017 vroeg u asiel aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw dossier legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara, uw door de Britse autoriteiten op 25 januari 2012 uitgereikte reisdocument voor éénmalig gebruik en uw boarding pass voor de vlucht van Londen naar Dubai.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, wordt vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van de stukken in uw administratief dossier (document van de Unità Dublino van 21 juli 2017) blijkt dat u op 8 maart 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Uw bewering sinds uw laatste vertrek uit Afghanistan in geen enkel ander land dan België een asielaanvraag te hebben gedaan of een beschermingsstatus te hebben bekomen, of daar minstens niet van op de hoogte te zijn, kan niet overtuigen (CGVS, p. 17, 19-20). Vooreerst werd de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nagekeken op basis van uw vingerafdrukken, die uniek zijn. Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf in Italië, waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor dat u, nadat uw vingerafdrukken (op 4 februari 2015) in Triëst waren genomen, doorreisde naar Rome, waar u samen met andere daklozen in een kerk verbleef. U zou niets gedaan hebben terwijl u daar was, niet in contact geweest zijn met mensen van de Italiaanse autoriteiten en nergens anders in Italië hebben verbleven (CGVS, p. 18-19). Strijdig met deze verklaringen blijkt uit de stukken in uw administratief dossier (document Hit EUODAC) dat uw vingerafdrukken op 3 maart 2015, minder dan een maand na het nemen van uw vingerafdrukken in Triëst, opnieuw werden genomen in het Italiaanse Catania. In uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u op geen enkel moment een aanwezigheid in Catania en ook nooit een verblijf in een kerk in Rome, enkel één in een opvangcentrum in Triëst (Verklaring DVZ, pt. 25, 37). Het is dus duidelijk dat u niet de waarheid vertelt over uw verblijf in Italië.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat de opvang in Italië behoorlijk was en dat u medische verzorging kreeg (Verklaring DVZ, pt. 33; CGVS, p. 18-19) maar dat er veel werkloosheid is, dat zelfs mensen met papieren er in parken sliepen en geen geld konden verdienen, dat er een algemeen gebrek aan faciliteiten was, dat men er in de rij moest gaan staan voor eten, dat alle hulp geweigerd wordt aan vluchtelingen en dat de faciliteiten enkel voor de Italianen zijn omdat het hun land is (Verklaring DVZ, pt. 33; CGVS, p. 19-20). U zegt tot slot ook dat u zonder werk en geld uw gezin niet kan laten overkomen uit Afghanistan (CGVS, p. 21).

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en er zich toegang tot het grondgebied en de verleende bescherming te verschaffen, gelet op de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus en het daaraan gekoppelde verblijfsrecht in Italië. Uit de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat een terugkeer naar Italië voor iemand die een statuut van subsidiaire bescherming heeft, mogelijk is via de geëigende procedures, ongeacht het bezit van een geldige verblijfstitel. De verblijfstitel heeft in beginsel geen invloed op het toegekende statuut maar is er enkel een bewijs van. Bij ontstentenis van een geldig paspoort of reisdocument kan een aanvraag voor een "laissez-passer" worden gedaan bij de Italiaanse diplomatieke vertegenwoordiging.

Uw taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. De twee reisdocumenten kunnen enkel uw verklaringen over uw terugkeer naar Afghanistan in 2012 ondersteunen. Bijgevolg kunnen uw documenten geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de Italiaanse autoriteiten u de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend en dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van het verbod op willekeur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij bij een terugkeer naar Italië systematisch zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hem op 8 maart 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië; (ii) in het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese

Unie er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden; (iii) hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij zich in Italië niet langer kan beroepen op de daar verleende bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals wordt toegelicht; (iv) het Commissariaat-generaal geen concrete elementen onderscheidt waaruit kan blijken dat hij verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van zijn subsidiaire beschermingsstatus en het daaraan gekoppelde verblijfsrecht in Italië en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen daar deze slechts zijn identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze deze artikelen zijn geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6. (Oud) Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stelden omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Deze bepaling werd thans wat betreft de lidstaten van de Europese Unie ondergebracht in artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018). De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

2.7. In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Deze internationale praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 8 maart 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

2.8. Verzoeker voert aan dat hij in Italië als kwetsbare persoon, met name een “terugkeerder”, systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast verwijst verzoeker naar verschillende rapporten om aan te tonen aan welke “behandelingen [hij] zal kunnen worden blootgesteld”. Zo verwijst hij onder meer naar het gebrek aan (duurzame en kwalitatieve) accommodatiefaciliteiten, de hoge werkloosheidsgraad, het sociaal welzijnssysteem, de (toegang tot) gezondheidszorg, het gebrek aan toegang tot opvangcentra en financiële toelagen en de gebrekkige detentieomstandigheden.

De Raad merkt vooreerst op dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het *non-refoulement* beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Overeenkomstig de EU-wetgeving zijn aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Uit verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden waarin verzoeker zich bevond of zal bevinden een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich immers in wezen tot het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel niet volstaat om aan te tonen dat de bescherming die door Italië wordt verleend ontoereikend zou zijn. Hiermee slaagt verzoeker er dan ook niet in om afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin terecht wordt uiteengezet als volgt: “In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat de opvang in Italië behoorlijk was en dat u medische verzorging kreeg (Verklaring DVZ, pt. 33; CGVS, p. 18-19) maar dat er veel werkloosheid is, dat zelfs mensen met papieren er in parken sliepen en geen geld konden verdienen, dat er een algemeen gebrek aan faciliteiten was, dat men er in de rij moest gaan staan voor eten, dat alle hulp geweigerd wordt aan vluchtelingen en dat de faciliteiten enkel voor de Italianen zijn omdat het hun land is (Verklaring DVZ, pt. 33; CGVS, p. 19-20). U zegt tot slot ook dat u zonder werk en geld uw gezin niet kan laten overkomen uit Afghanistan (CGVS, p. 21).

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk.

Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken."

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in Somalië, is het de Raad niet duidelijk waarop hij doelt nu hij immers nooit verklaard heeft in Somalië te hebben verbleven. Daargelaten deze vaststelling, dient opgemerkt dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Voorts laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat een terugkeer naar Italië zou betekenen dat hij geen gezinshereniging kan voltrekken, wijst de Raad er op dat verzoeker in deze lopende procedure heeft verzocht om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of hij bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad beperkt zich in het kader van het voorliggende geding aldus tot het al dan niet toekennen van de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, zonder dat er uitspraak gedaan wordt over een verwijderingsmaatregel.

2.10. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER